

קולנוע

תדרין

חובה לראות:

תל-אביב: ז'לג, החפזו המכני, מטאל ג'אקט, החנות מעבר לפינה, מישפחת המלוכלכים, זקוף ת'און, נרדפי החוק, מגדל הדבורים: ז'אן דה פלורם.

ירושלים: מטאל ז'אקט, ז'אן דה פלורם.

חיפה: מטאל ג'אקט, ז'אן דה פלורם.

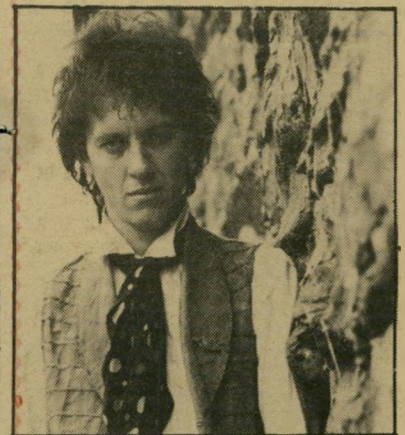
תל-אביב

*** ז'לג (בית לסינ, ארצות-הברית): וודי אלן כזיקית המחליפה צבעים וההיות, השתקפות דמותו בעיני האחרים והאמנות מול הריאליה. אבן-דרדר שכדאי להתקל בה במכוון.

*** **מטאל ג'אקט** (חן, 1, ארצות-הברית, מוצג נוסף באור, 3, ירושלים ובחן, חיפה): כל ביזיונותיה הלאומיים של האומה האמריקאית הגאה, במוחו הציני והמתעתע של האשף הבריטי סטנלי קובריק. צחנת וויטניאם עולה מן האולפן בטיע מישחקם של מאתיו מודין וארן בולדווין — כישרוניים ואופנתיים. מי שמחפש מאין צומחות הרגליים יילך שוב לתפוז המכני

מאסטריואני ב"מגדל הדבורים" בעיקבות הפרחים

רייצ'ארד גראנט ב"ריתניל ואני" טרום בכורה

(החוויה הישראלית) ויחכה להקרנה חוזרת של רד סטריינג'ר.

*** **החנות מעבר לפינה** (חן 4, ארצות-הברית): החנות עברה כבר לפני כמה שבועות מתכלת לרב חן וזה מוכיח שיש לה עדיין קונים רבים, ובצדק. מכירה כללית של כישרון וברק. אופנה שלא נשתכחה. ארנסט לוביטש.

*** **זקוף ת'און** (מוסיאון, אונליה): בסידרת כיור חדר-האורחים של בימאים כשרוניים נגד מארגרט תאצ'ר — זהו הכיבוד המרשים ביותר. סטיפן פרייס (מיכבסה וחמדה של) משחרר את פרשת התאבדותו של המאהב שרצה את ג'ו אורטון, מיתוס שנות ה-60, והתייחסות לשנות ה-80.

*** **מגדל הדבורים** (לב, יוון): אומנם מארצ'לו מאסטריואני קיבל דקל זהב על עניינם שחורוח (בקרוב), אבל הצדק עם אנגלופולוס שכחר בו כיווני, דווקא מפני שהוא פשוט אחד השחקנים הטובים ביותר שקיימים היום, ו"זליג" אמיתי בכל הנוגע להחלפת שפות וההיות. עצב המשוררים ותקות האמנות במעוף-הדבורים האישי והמשולב בכנפייהבימאי ושחקנו.

הקרנות חד-פעמיות/שישבת

*** **ריתניל ואני** (פרז, אונליה) טרום בכורה לסרט חרש מפסטיבל-חיפה. מצחיקון קוקני בכימיו של ברוס (תסריט לדמעות של שתיקה) רובינסון.

*** **הנשף** (פרז, איטליה): סרט אילם, שהמוסיקה מרבת בו ככל השפות האפשריות ומספרת את ההיסטוריה של פאריס במשך 50 השנים האחרונות דרך עיניו של סטורה סקולה. לא לוותר. (שישי ושבת אחרי-הצהריים).

וינסנט ספאנו ויואכים דה אלמידה: פיוט ויופי

אולם הבית והאב עדיין שמורים בליכם כזיכרון יקר. הם פוגשים בשתי נערות, מחזרים אחריהן, נישאים, האב אף מוזמן לחתונה, אבל בשלב זה ואלך מופרת האידיליה. מילחמת-העולם השניה מתחילה; דרכה מועבר הלך האנטי-מילחמתי שום גריפית עצמו שילב בסרט אתם בשם לבבות העולם.

ריגעי פיוט ויופי רבים מזורים בסרט לכל אורכו. כמו הסצינה בתחילת הסרט, שבה רואים את הקתדרלה המשופצת בפיוז.

עקידת האחים

בוקר טוב, בבילונייה (גת, תל-אביב, איטליה) - האחים פאולו ויטוריו טאוויאני מתרחקים בהדרגה מן המקורות השמא-לניים-מהפכניים שלהם, מרוח-החדשנות שבשפת-הקולנוע ועוברים לצד הפיוט, היופי החזותי וההתעסקות האמנותית. סירטם החדש הוא קידה עמוקה ומלאת-הערצה לאחד מאבות הקולנוע, דייוויד וארב. הם מצטיינים מיצירותיו, ומשלבים את סירטו הגדול ביותר, אי-סובלנות, בתוך העלילה. באמצעות הצדעה זו הם מנסים להוכיח שהקולנוע הוא אמנות המאה-העשרים, בדיוק כפי שבניית קתדרלות היתה האמנות של ימי-הבניים.

הסיפור מתחיל בפשיטת-רגל של מישפחת משפצי-כנסיות באיטליה של תחילת המאה. שניים מן הבנים אורזים את הפציהם ונוסעים לאמריקה (כפי שכמעט עשה הבן בפאדרה פאדרונה), למרות התנגדות וארב. הם מתחילים לעבוד כפועלים שחורים בחווה לגידול חזירים, אך הגעועים הביתה חזקים מהם.

הם מצטרפים לקבוצת פועלים בני-ארצם שנוסעים מערבה כדי לבנות את הביתן האיטלקי בתערוכה העולמית שנערכה בסאן-פראנציסקו (1912), ועדיין מתגעגעים הביתה. מסאן-פראנציסקו הם יורדים לאורך החוף ללוס-אנג'לס, מצליחים להתקבל לצוות-התפאורנים של גריפית, ומסייעים בהקמת מיבני-הענק לסצינה הבבלית באי-סובלנות.

גבה גלי

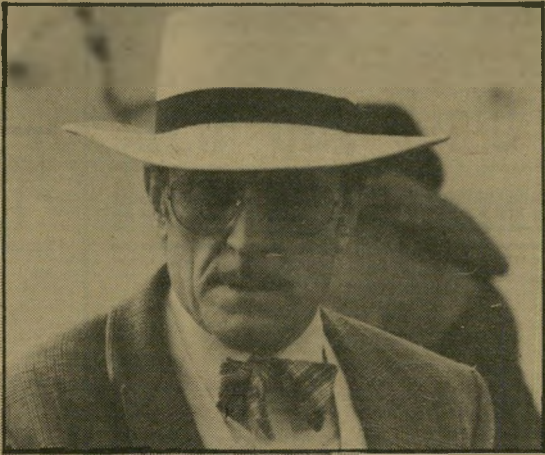

עד רוגש
ספינת-המרד (דיזנגוף, תל-אביב, ארצות-הברית) תרגום לא מוצלח לעברית של השם המקורי, ספינת המיגדלור, הטומן בחובו גם סימ-ליות רבה, והמצביע על כוונתו העיקרית של הסרט. העלילה מבוססת על סיפורו של הגרמני זיגפריד לנץ, והיא הועתקה לצורך ההסרטה מגרמניה לארצות-הברית. היא מתרחשת כעשר שנים לאחר מילחמת-העולם השניה, והעיקבות היחידים של המקור שרדו בדמות המרכזית, קברניט-הספינה, מילר, הדובר במיבטא גרמני כבד. עם זאת, הרוח הרעה של גרמניה הנאצית בולטת כאן מאוד.

עבריו חלקלק משתלט על ספינה העוגנת ליד חוף וירג'יניה, והמשמשת כמיגדלור המכוון את הספינות הנכנסות לנמל נורמולק. העבריו נעזר בשני אחים, ביריונים מופרעים ואלים, ומתכוון בסופו של דבר לנתק את הספינה ממקומה ולהימלט מן המקום על סיפונה.

מי עומד בדרכם הוא הקברניט, בנו המתמרד בן ה-17 וארבעת המלחים שתחת פיקודו. הצוות סבור שצריך להתנגד בכוח, הבן מחזיק בדעתם, ואילו הקברניט אינו מאמין שאלמוות היא תשובה לאלימות, ומנסה, בתוקף תפקידו, לכפות פיתרון אחר.

סירטו של הפולני הגולה ז'ז' סקולימובסקי (הצעה) הוא למעשה משל ברור לעולם מסודר וחוקי, העומד חסר-אונים מול התקפה אלימה מצד אותם הפוסלים כל חוק או מוסר

רוברט דובאל: הרבה הברקות

מקובלים. לנץ ודאי התכוון בכך לנאצים בגרמניה, אבל במיקרה זה יכול המשל לשמש נמשלים רבים אחרים. וסקולימובסקי אולי אף התכוון למתרחש כיום במולדתו. אך הוא נסחף בעיקבות המשל, ושוכח שכוחו גדל ככל שהוא נאחר; טוב יותר במציאות. הן העלילה והן הדמויות לוקים בחסר; אמר להבחין בקלות בכוונה של בחירת ספינת-מיגדלור כנושא לחסיפה (גזילת האור המדריך תועים באפלה). אך קשה שלא להבחין בזיוף המצועצע.

בלי

ניתוח פלאסטי
רוקסאן (דקל, תל-אביב, ארצות-הברית) - זהו סירנו דה ברז'ראק משופץ, מתוקן, משוכתב ומעובד לאמריקאית. הוא הועבר מן המאה ה-17 לאמריקה של ימינו; ותחת להיות לוחם אמיץ, מכבה הגיבור שריפות, כמפקד מכבי-האש המקומיים. אבל הוא עדיין ניחן באף הארוך ביותר בהיסטוריה (מלבד אפו של פיניקווי השקרן), ובשפת-דיבור שכל פוליטיקאי היה מתקנא בו.

צ'ארלי ביילס, הוא סירנו האמריקאי, מתאהב בצופה בכוכבים בשם רוקסאן, שבאה לבלות קיץ אחד בעיירת מגוריו. היא דווקא מחבבת אותו, אבל חושקת בכבאי עילג ושירי. צ'ארלי עוזר לברנס לזכות בחסדיה של היפהפיה, אך מימדי אפו מונעים ממנו לגלות את החושותיו לרוקסאן, למרות העידוד שבו הוא זוכה מבעלת הפונדק המקומי. אין טעם להרבות בפירוטי העלילה, מי שקרא את מחזהו של אדמון רוסטאן, או ראה אותו על קרשי הבימה, יודע בדיוק שלמה לצפות, לאחרים לא כדאי לקלקל את ההפתעה. אפשר רק לציין, שאין לו, לצ'ארלי, שום בעיות להגן על כבוד אפו. סטיב מארטיין, השחקן הראשי, הפיק את הסרט ואף עיבד את המחזה. מארטיין הוא אולי אילן במולדתו, אבל מחוצה לה נראה ההומור שלו המוני מדי, משטני מדי ומאולץ מעבר לכל מידה. דווקא הפעם, אולי משום שמראה פניו עוות במיסגרת התפקיד, הוא עושה רושם מאופק הרבה יותר, שולט בתפקיד

ריקרוסוביץ' וסטיב מרטיין: חביב בלבד

ואינו מנסה לתקן אותו במיפגן של עשרות עוויות לדקה. אלא שיש כאן כמה בעיות. המחזה הקלאסי, ובעיקבותיו גם הסרט, נשענים על כוחה האדיר של המילה המדוברת, על הקסם שהיא מסוגלת להשרות ועל יכולתה להשכיח בעוצמתה הרבה גם את מראה-עיניים. אלא שבסרט שהוא ריאליסטי בישודו קצת קשה להשתכנע שנערה ממוכחת ובריאה, כמו דאריל האנה, המגלמת את רוקסאן, משתכנעת מחשבו הרטורי של הגיבור. במהירות רבה כליכך.